

אתותו

קרול פולארד, "האחות של", הגיעה ביום השישי ארצה לסיבוב הופעות. עימה הגיע דייוויד - איש נמוך-קומה, חייכן, המדבר קצת עברית.

דייוויד אם הבנתי זאת נכונה, הוא האמרגן או היחצן של מיבצע (קרול) פולארד.

מדוע "מיבצע" אולי בגלל החשאיות האופפת את הצמד-חמד קרול ודייוויד. נאמר לי להגיע ביום השישי, בדיוק בשעה 7 בערב, למלון תל-אביב, והוכתב לי שלא לגלות, חלילה, את שם המלון שבו התקיימה הפגישה.

"לא", נאמר לי, "הם לא מתאכסנים במלון הזה. רק נגשים בו". אחרי-כך, בעיקבות פליטת-פה, הסתבר שהם דווקא גרים באותו מלון.

כשותפים לסוד הזמנו - צלם "העולם הזה" ואני - לעלות לחדרי השינה של קרול ודייוויד. אולי נראה הכל מיבצעי, בגלל לוח הפגישות העמוס ברחבי הארץ - מתל-אביב ועד מיצפה-רמון - שהוכן עבור השניים. ואולי בגלל ההוראות החמורות שהונחתו עלי, שאין לחשוף מידע על השניים עד אמצע השבוע.

בתנאים אלה התקיימה הפגישה עם קרול פולארד, אחותו הבכירה של מרגל. המיסטריות והמזורות התאימו להפליא. קרול - פחות היא אשה בשנות ה-30 לחייה, פשוטה, אמרורית משהו, נעימת שיחה, אינטליגנטית. היא לבושה בשמרנות, מכופתרת עד סנטר, שימלה לא-אופנתית, לא-מאופרת, שיער בלונדי קצרצר, לא מעוצב. במחשבה נוספת, הליהוק קולע: היא משדרת עצבות, מעוררת סימפטיה. כל אימת שהיא חורגת מהדמות, דייוויד מתקן.

כשהיא מצטלמת עם הכרזה הענקית של אן וג'ונתן, שצולמה ביום מעצרים, היא נסחפת בצחוק משוחרר. דייוויד מבקשה לחזור ולהיות רצינית, מבקש ממני להתעלם מאווירת הפיקניק שיערה הדלת המחברת בין שני חדרי-השינה שלהם, לא להדגיש את היותה גרושה - "זה לא טוב, לא רלוונטי". חשובה התדמית. להצטלם עם סיפרו החדש של ברנרד הנדרסון (אביה של אן). לא להצטלם. לקחת את הספר לטלוויזיה או לא. עם מי להיפגש בשבועיים שנעזרו להם בישראל. "פולארד-הפקות" יצא לדרך.

חוץ מזה, זהו סיפור עצוב. יודעי-דבר אינם צופים לשום ישועה מישפטית לאן ולג'ונתן פולארד. סיפור אבוד.

להלן סיפורה של קרול פולארד:

אני מבוגרת מג'ונתן בחמש שנים. אנחנו שלושה. יש לי אח מבוגר ממני, ששמו הארווי. ג'ונתן היה ילד נהדר. הוא היה מאוד מוסיקלי. הוא ניגן צ'לו כמשך 20 שנים. הוא היה צ'לן מחונן. תמיד אהב את ישראל. הורי לקחו אותו לביקור באשוויץ. גם אותי חינכו כך, אבל גדלנו בתקופה אחרת. גם אותי לקחו לביקור בברגן-בלזן, אבל

איתי כיום - זה לא היה מסתור. הייתי שם - נכון, אני מודה - אבל עם חומר טוב. אני לא זוכר שמסכיבי הייתה כזאת היסטוריה.

הסוף של כל המטאורים הגדולים האלה זה... בועות-אוויר כלי-כך ריקות.

עגיל באוזן?

התלתלים

מסתירים...

מה אני עונר עגיל באוזן שמאל? ככה סתם. מוצאין בעיני.

לפני 10 שנים קמתי בבוקר, הלכתי ליוכי ברחוב ירמיהו, שמתי את האוזן בפחד מתחת לאקרה, ומאז זה שם.

אם זה מתאים לגיל? ממילא לא רואים את זה. התלתלים מסתירים.

סמל להומריסקסואליות? נרמה לי, שזה באוזן השנייה.

התגרשתי

והתאהבתי

אני לא יכול לחיות כלי אהבה. כשזה נגמר - אז זהו. התגרשתי פעמיים.

הקטע הקשה ביותר בגירושין זה הילדים. יש לי שני בנים מנישואין קודמים: אחד בקיבוץ גבת. הוא בן 16. טוב לו שם. אני חבר שלו. יותר חבר מאשר אבא. לבן הקטן - אני אבא.

אותו, כל הצילומים אחרי-כך בעיתונים, החיכוקים... איחם.

כולם בועות

סבון

כשאתי מסתכל אחורה: הופעתי כבר ככל המקומות, הגעתי גם מבחינת הנישואין למין שלוה נפשית. כיף לי אדיר. אני יושב כזה על פיסגה של ניצחונות, ומרגיש שאני יכול לשלוט בכל.

תמיד רציתי לכבוש עוד פיסגה ועוד פיסגה. כיום בא לי להתפתח יותר לרוחב. זה יותר קשה.

האגו שלי אומנם זקוק למחמאות,

אבי ודני, העולם הזה

סיני

לא סאמין במה שעושה אדם?

ראיתי בראי שיש לי פה ושם קמטים

(המשך מעמוד 25)

הקיום אצלי מאוד קשה, וכשמהו קורה לי בקאריירה, אני נתקף פחדים נוראיים, פחדים כלכליים.

רק עשיר יכול

להתגרש

יש לי שישה אלבומים, מהם שלושה - זהב. בארץ זה טפיחות על השכם, קצת יותר הופעות, קצת יותר השמעות ברדיו. אין אור בקצה המינהרה.

בארצות-הברית, למשל, זמר במע"מדי וברגת הפירסום שלי לא היה אפילו חולץ בעצמו את הנעליים. אני אומר זאת בקנאה ובכאב.

אני גרוש פעמיים. מהגירושין השניים יצאתי בזול, כלכלית. אבל לגירושין הראשונים אני משלם יותר מ-700 דולרים ככל חורש. צריך להיות בעל אמצעים בארץ, כדי להתגרש.

יש אמנים בארץ שמצהירים: "אני לא ארד ל... כשכיל כסף! אני לא אעשה כך וכך כשכיל כסף!"

ואני - כן. הצורך שלי לפרנס תמיד יעמוד במקום הראשון.

פרס הזמין

אותי לביתו

דיעות הפוליטיות שלי אינן מוגדרות.

אריק עם טלי וליה

קשה להניד לאשתך: אני אוהב אחרתי

הולך לימיהורים, לאסיפות. כשבילו - אני תמיד שם.

אני מאוד נרגש מכך שמלאה השבוע לליהי שנה. אולי זה מפני שהיא הבת של טלי (אשתו הנוכחית), ואולי זה מפני שהיא נולדה אחרי שני בנים. זה קשה, כמעט בלתי-אפשרי, להגיד לאשתך: "אני אוהב אחרתי" זה כאב נוראי.

שום (גרושתי השנייה) היא קורקטית, היא באמת בסדר גמור. עם טלי אני עכשיו בשלב של אחרי ההתרגשות הראשונה. זה כיף. אני מקווה שזהויה.

אבל אני לא מחכה להן כבר באותו המתח. שבעתי אותן.

בהתחלה היתה בי מין שאיפה לקחת את כל החלק. כיום אני מחפש לי רק את הפינה שלי. בהתחלה זה היה רק אני ואני. כיום אני אפילו מסוגל לפרגן לאחרים.

כשאני מסתכל בסמלי-הסקס של היום - למשל אדם - אני לא מאמין במה שהוא עושה. אני מרגיש כאילו זה כלי-כך רחוק מאחורי. זאת מין בועות-אוויר כזאת, העולה ומתרחקת. זאת סתם עבודת-אולפן, תיקשורת מסביב. גם אילו היו מנסים לעשות את זה

יש איש אחר שהוא היום אמין - כן, אמין - עלי, ולא-ידוקא בגלל התנועה שהוא מייצג. זהו שימעון פרס. אני לא מכיר אותו לעומק.

ההזדהות הפוליטית שלי מסתיימת ברגע שאני מגיע לקלפי, ושם שם פוליטית בפומבי. יכולתי לעשות מזה גם כסף.

פרס הזמין אותי אליו הביתה. לא הלכתי. לא רציתי.

אני מסתכל בכל האירועים האלה, כש (ניסים) גרמה חיים (משה) מומינים